

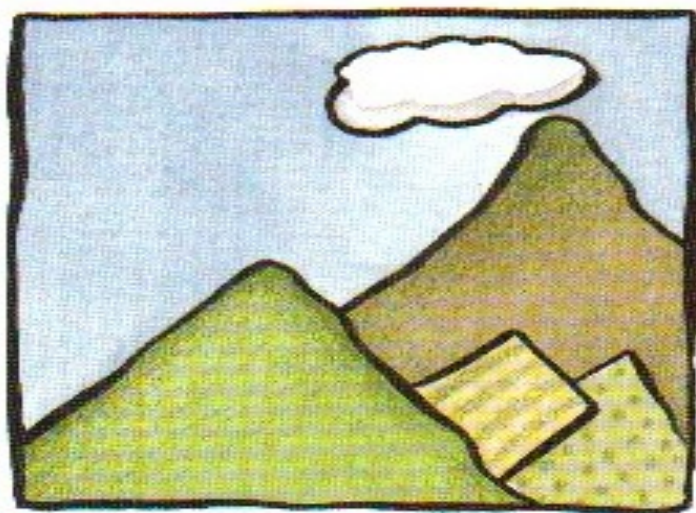
ΣΟΦΙΑ ΜΑΝΤΟΥΒΑΛΟΥ

το σύννεφο
που έβαλε
τα κλάματα

εικονογράφηση
ΚΕΛΛΥ ΜΑΤΑΘΙΑ ΚΟΒΟ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΑΣΤΑΝΙΩΤΗ

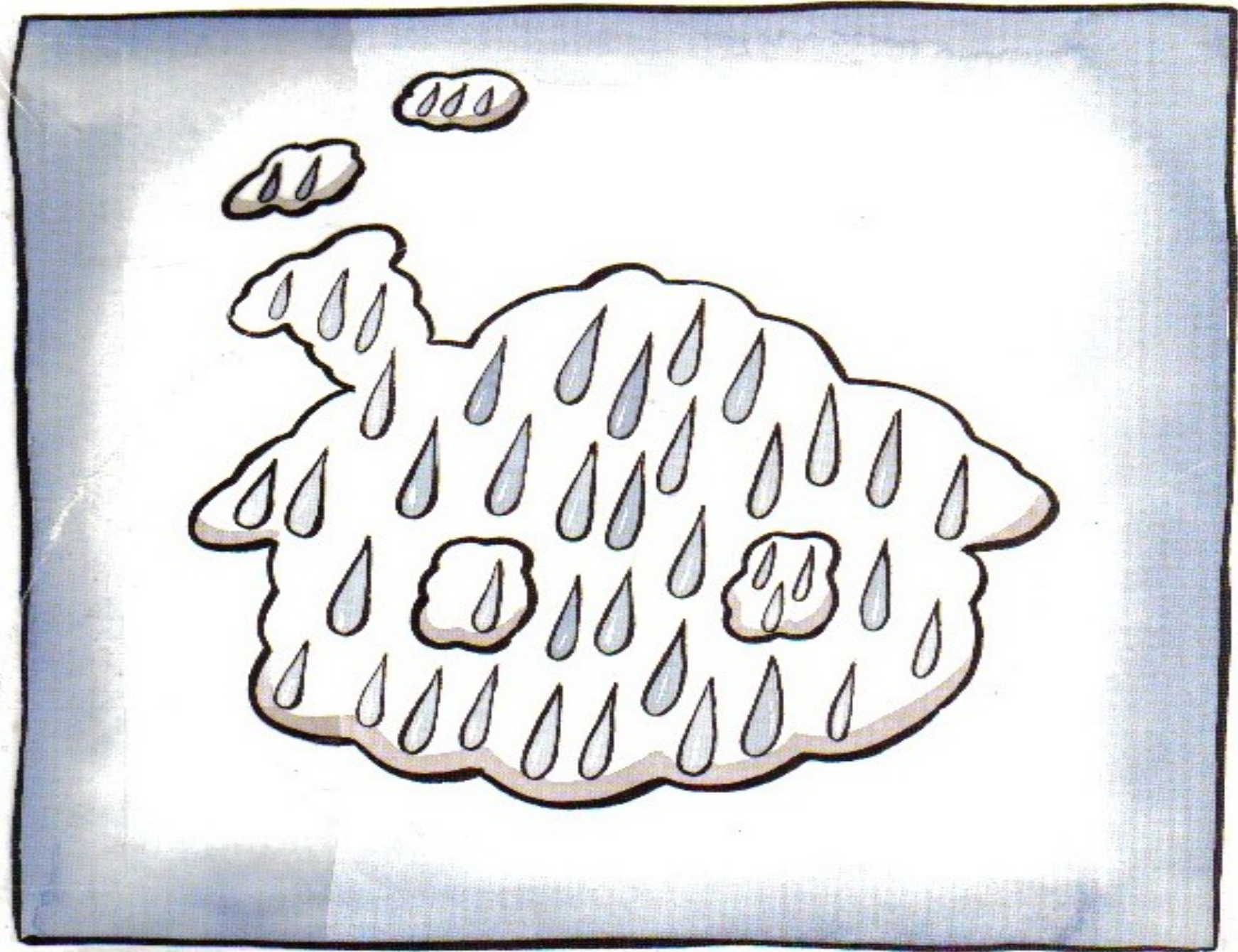

Μια φορά
και πολλές φορές από τότε,
πάνω σε μια βουνοκορφή
γεννήθηκε ένα μικρό
πουπουλένιο σύννεφο.

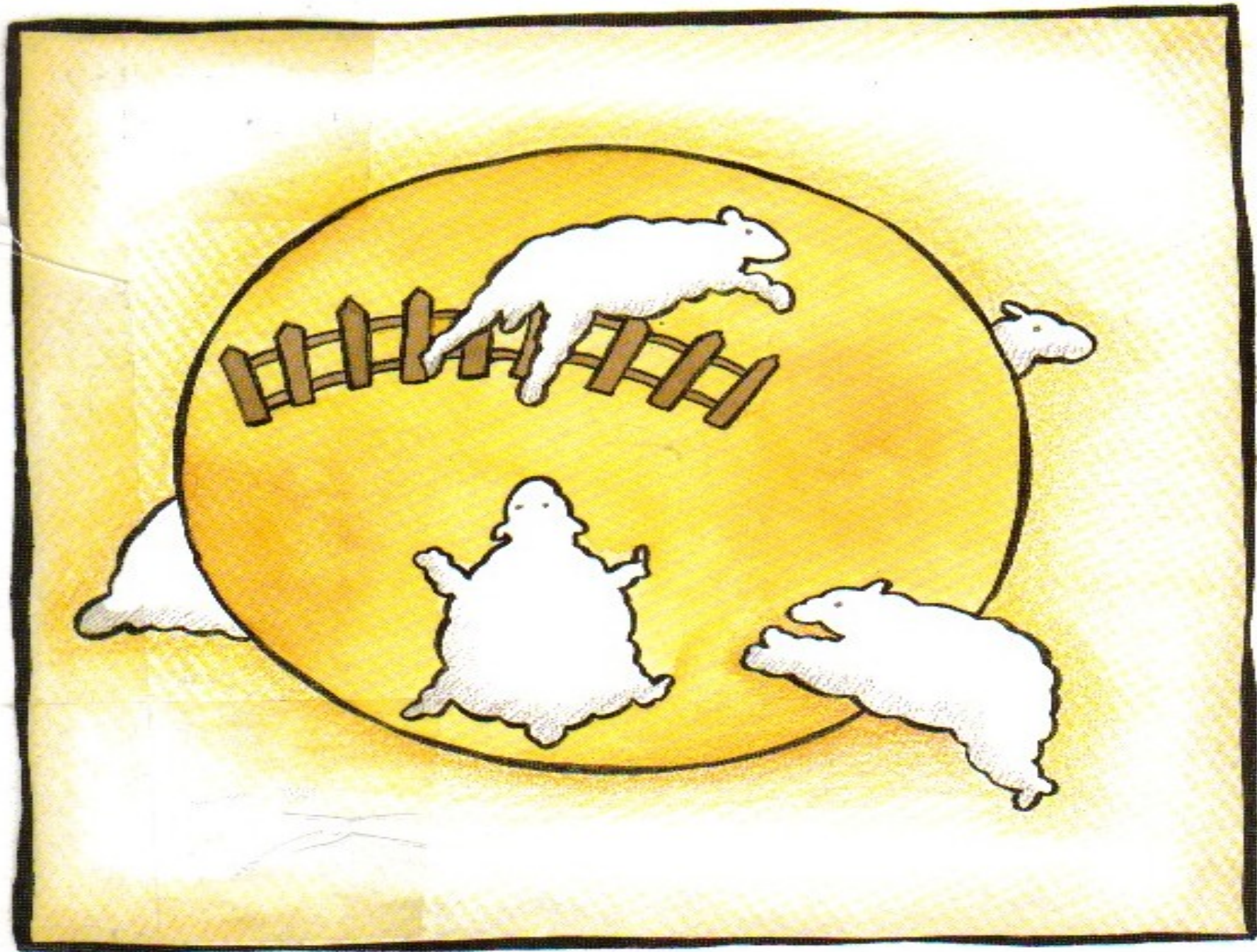
Χέρι χέρι,
μια παρέα κεφάτες νεροσταγόνες
χτίσανε το σιήτι τους.

Το μικρό πουπουλένιο σύννεφο
ηουχία δεν είχε γύριζε, τριγύριζε...

Στο φως του ήλιου έλαμπε
σαν φρεσκολουσμένο προβατάκι,

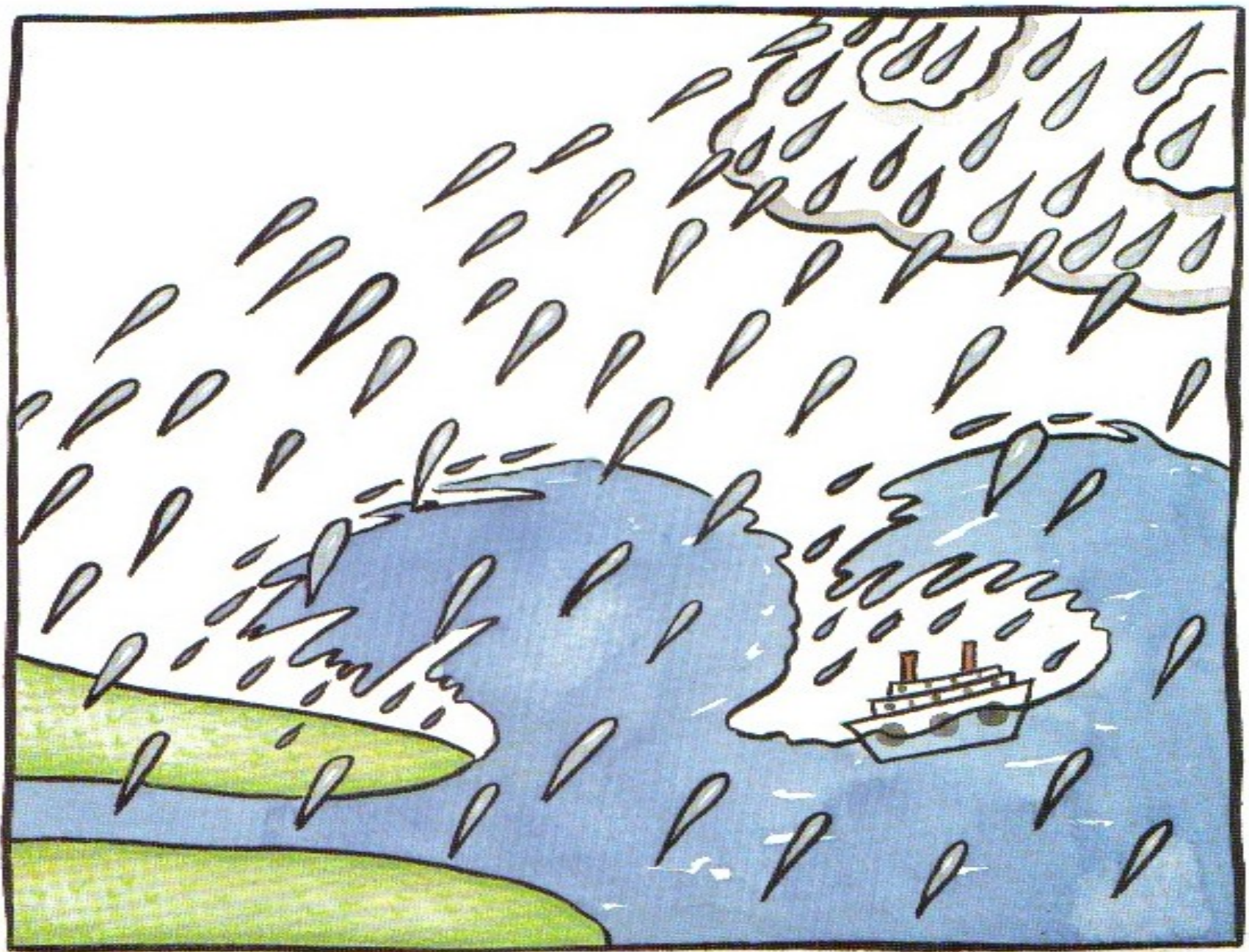

χανόταν σαν λαγός στο φως του φεγγαριού

και στο πρώτο φύσημα του ανέμου
χόρευε σαν πεταλούδιτσα.

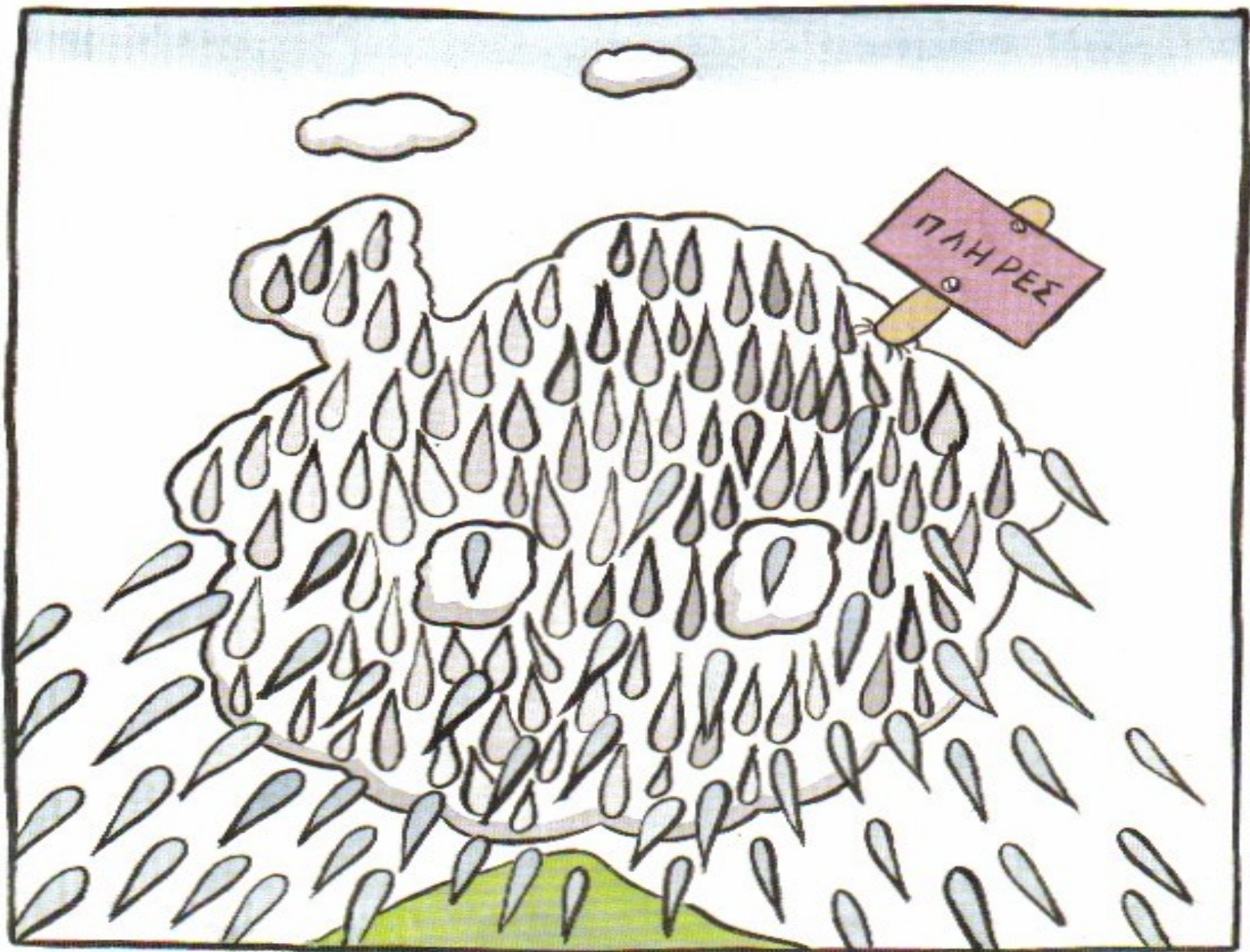

«Ωραία τα περνάνε εκεί πάνω οι νεροσταγόνες»,
ζήλεψαν οι φίλες τους,
οι άλλες σταγόνες του νερού.
Και χωρίς να χάσουν καιρό,
άφησαν τη θάλασσα, τις λίμνες και τα ποτάμια
και έτρεξαν στο μικρό πουπουλένιο σύννεφο,
για να μοιραστούν μαζί τους τη χαρά.

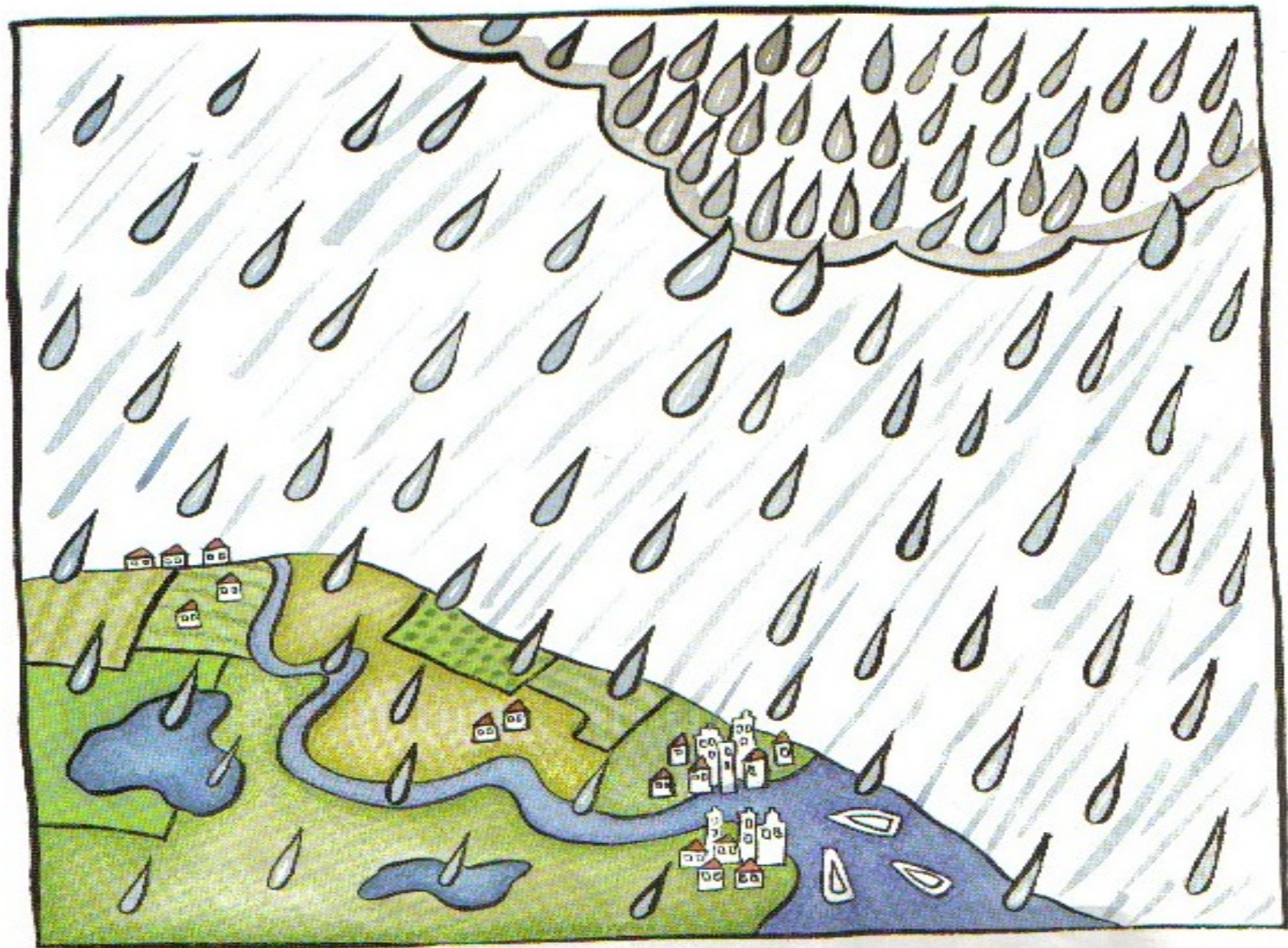

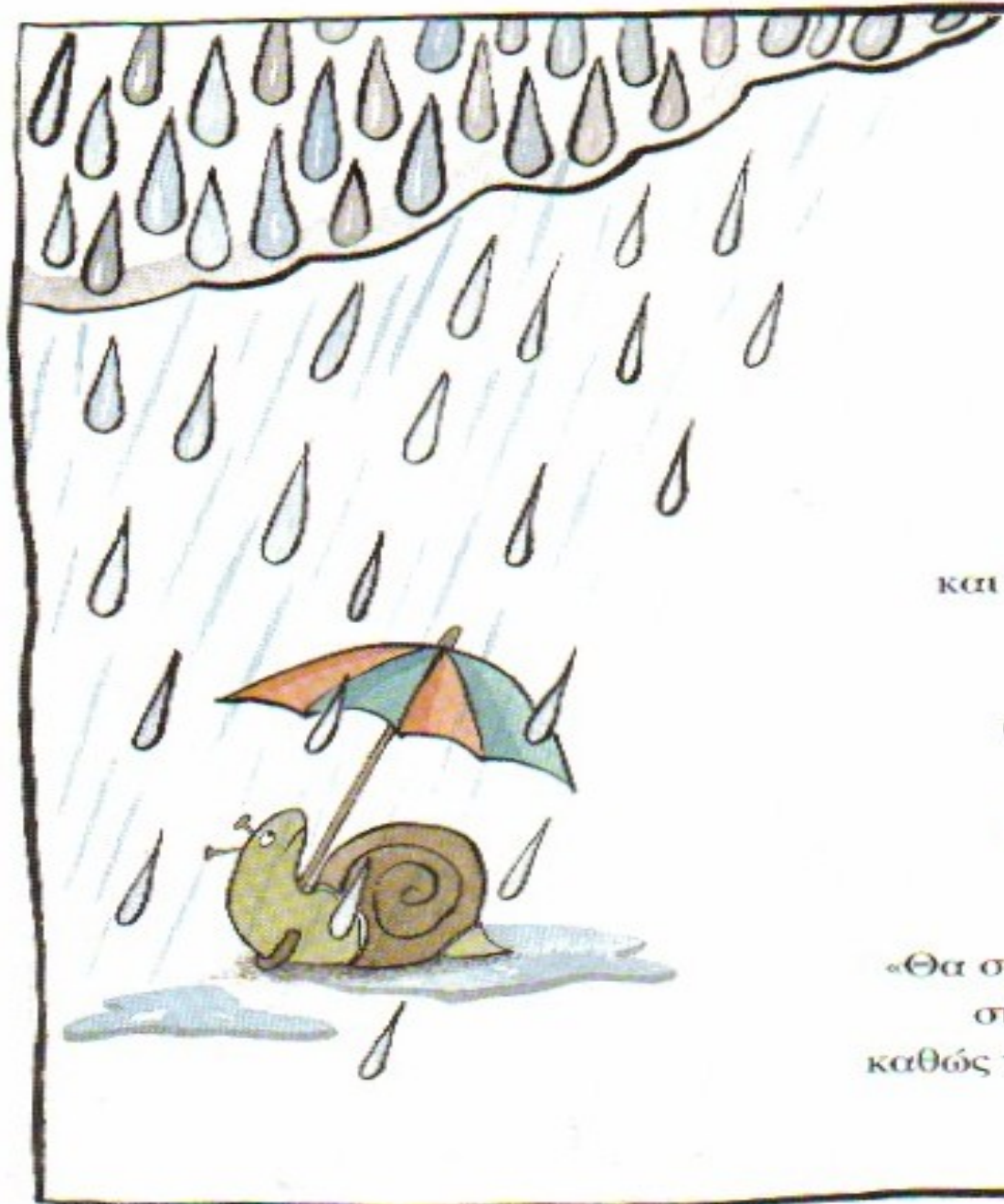
Κάθε μέρα
όλο και περισσότερες σταγόνες
έφταναν στο μικρό σύννεφο.
«Ε! Πολλή φόρα πήρατε,
Ούτε μέλι να είχα», τις μάλωσε.
«Μα δε βλέπετε πως δεν υπάρχει χώρος πια!»
Όμως ούτε μια σταγόνα
δεν του έδωσε σημασία.

όλο και πιο βαρύ...

Όσοι μια μέρα
βάρυνε τόσο πολύ,
που δεν άντεξε
και ξέσπασε σε κλάματα.

Ξαφνιασμένες
οι σταγόνες του νερού
άρχισαν να πέφτουν
η μία μετά την άλλη.
«Δεν θα χαθούμε».
«Θα ξαναομιξουμε».
«Θα συναντηθούμε και πάλι
στο σύννεφο», φώναξαν
καθώς ταξίδευαν προς τη γη.

Οι πιο ντροπαλές
κρύφτηκαν στο χώμα.

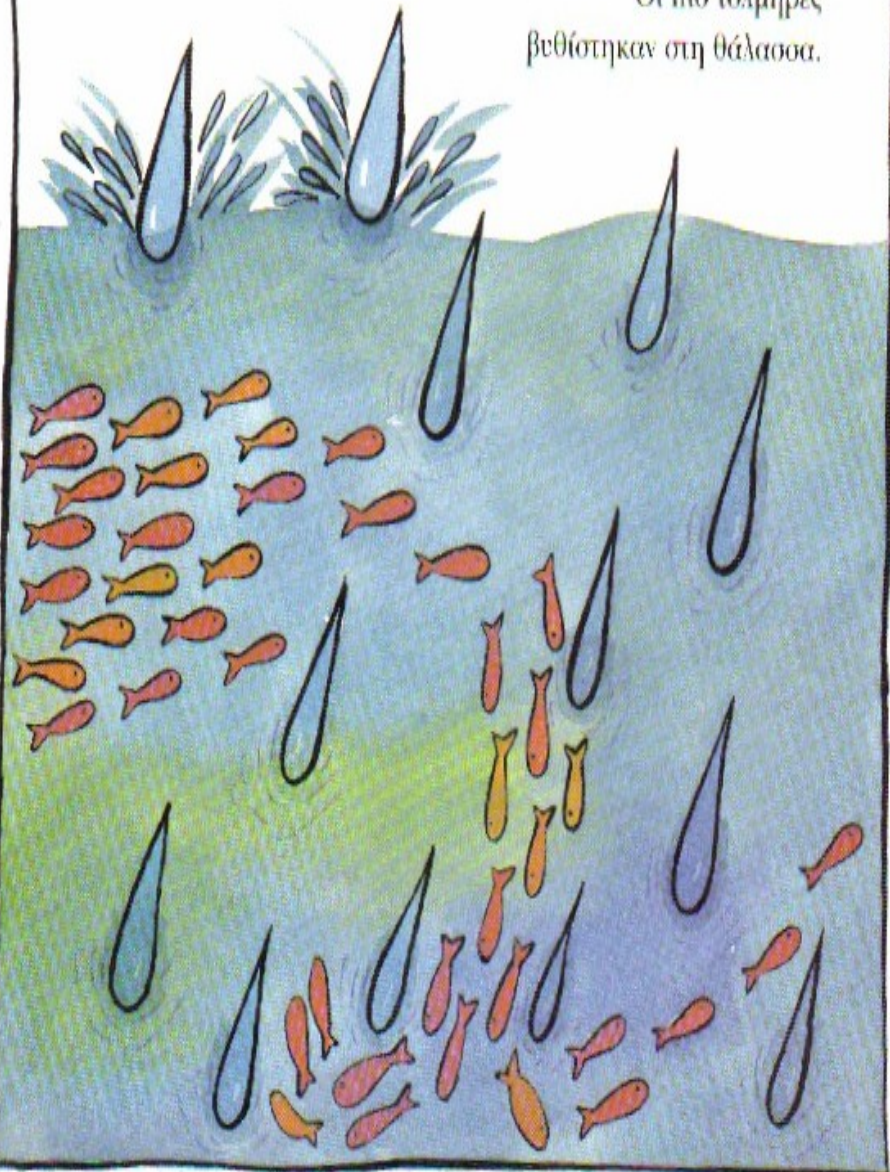
Οι πιο παιχνιδιάρες
έπεσαν στο ποτάμι.

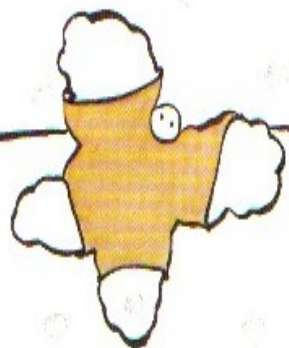

Και οι πιο ήσυχες στο νερό της λίμνης.

Οι πιο τολμηρές
βεθίστηκαν στη θάλασσα.

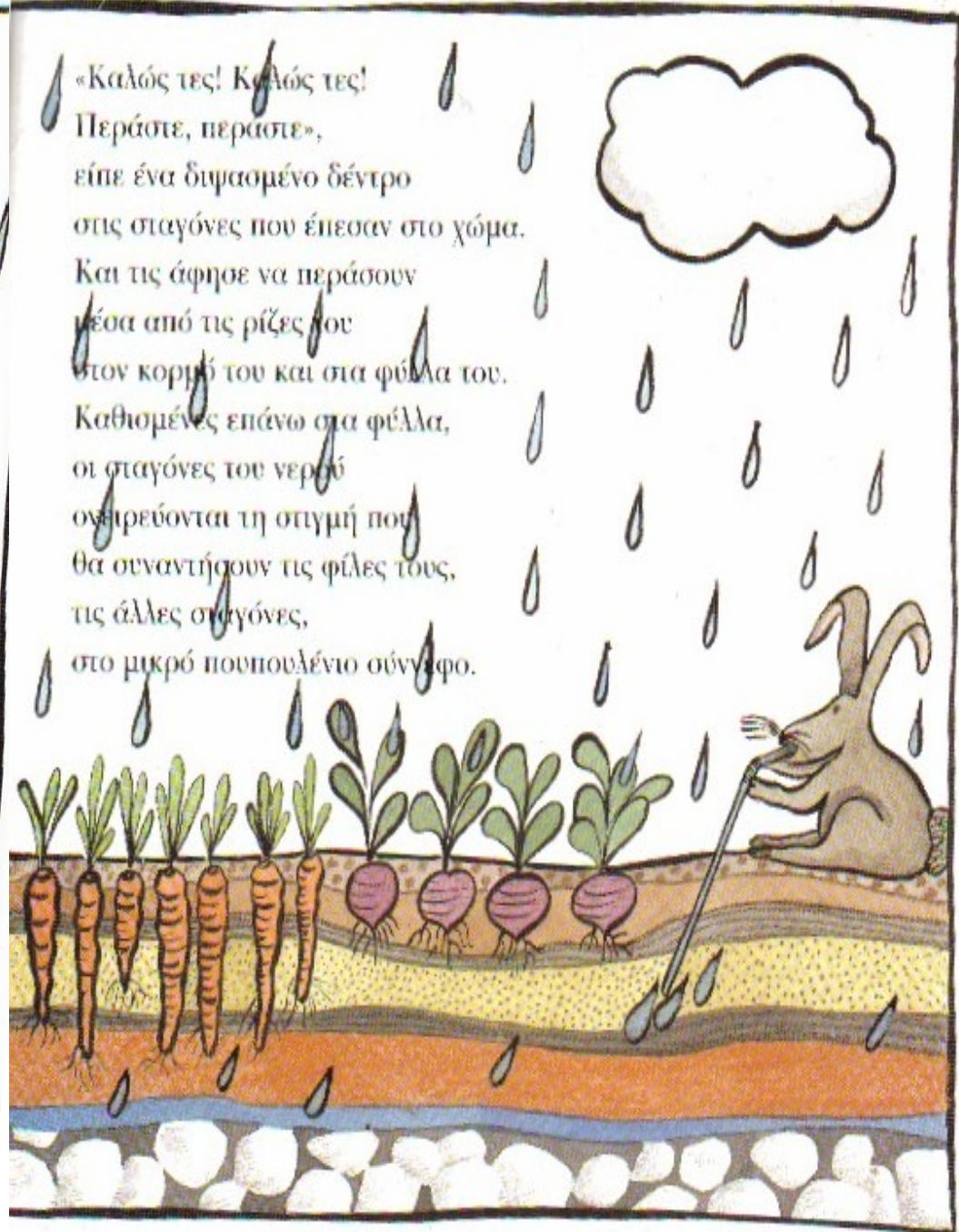

Και οι πιο απρόσεχτες,
πάγωσαν από τον κρύο άνεμο
και έγιναν νιφάδες του χιονιού.

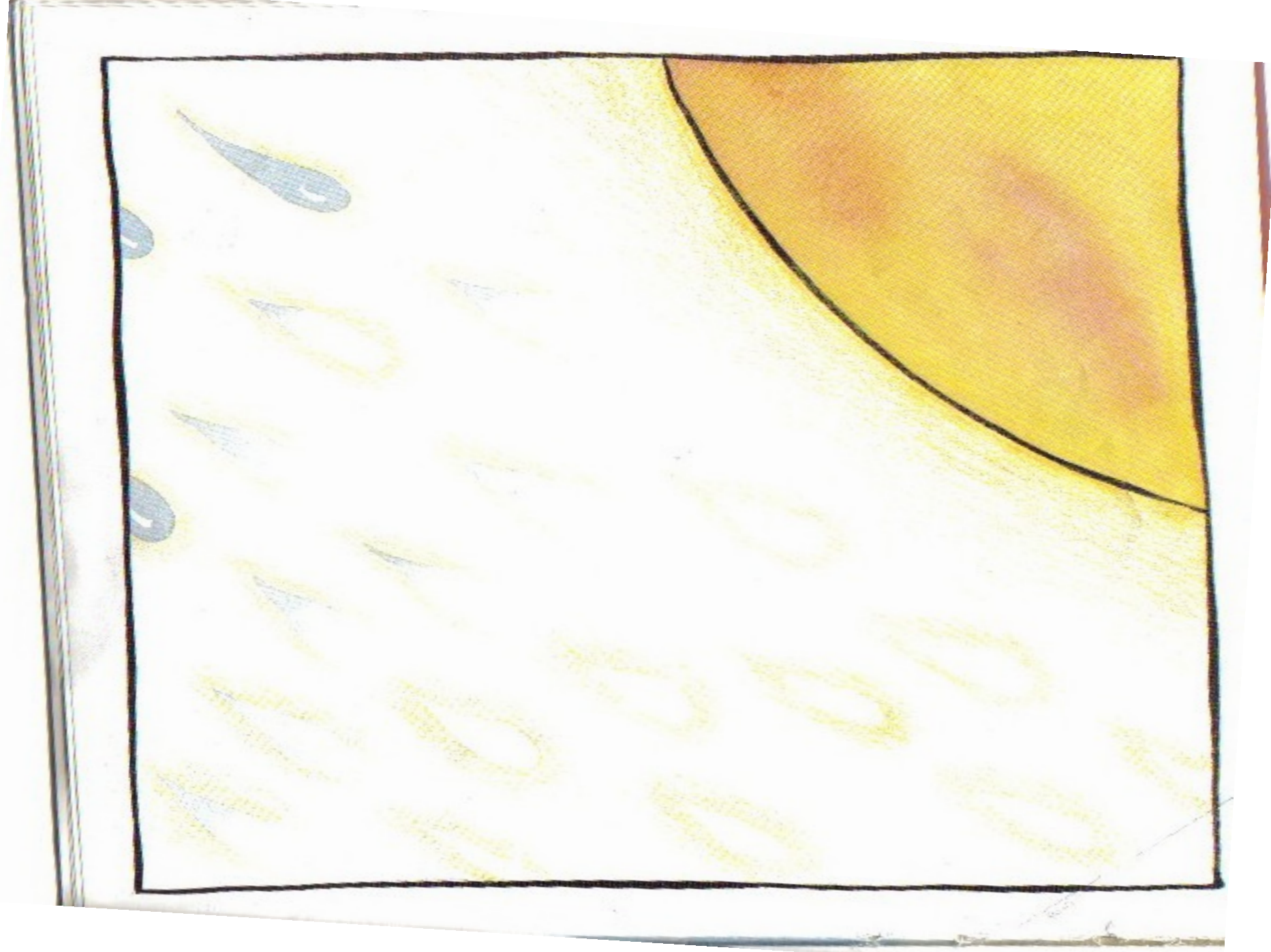
«Καλώς τες! Καλώς τες!
Περάστε, περάστε»,
είπε ένα διψασμένο δέντρο
στις σταγόνες που έπεσαν στο χώμα.
Και τις άφησε να περάσουν
μέσα από τις ρίζες του
στον κορμό του και στα φύλλα του.
Καθισμένες επάνω στα φύλλα,
οι σταγόνες του νερού
ομιληθούν τη στιγμή που
θα συναντήσουν τις φίλες τους,
τις άλλες σταγόνες,
στο μικρό πουπουλένιο σύννεφο.

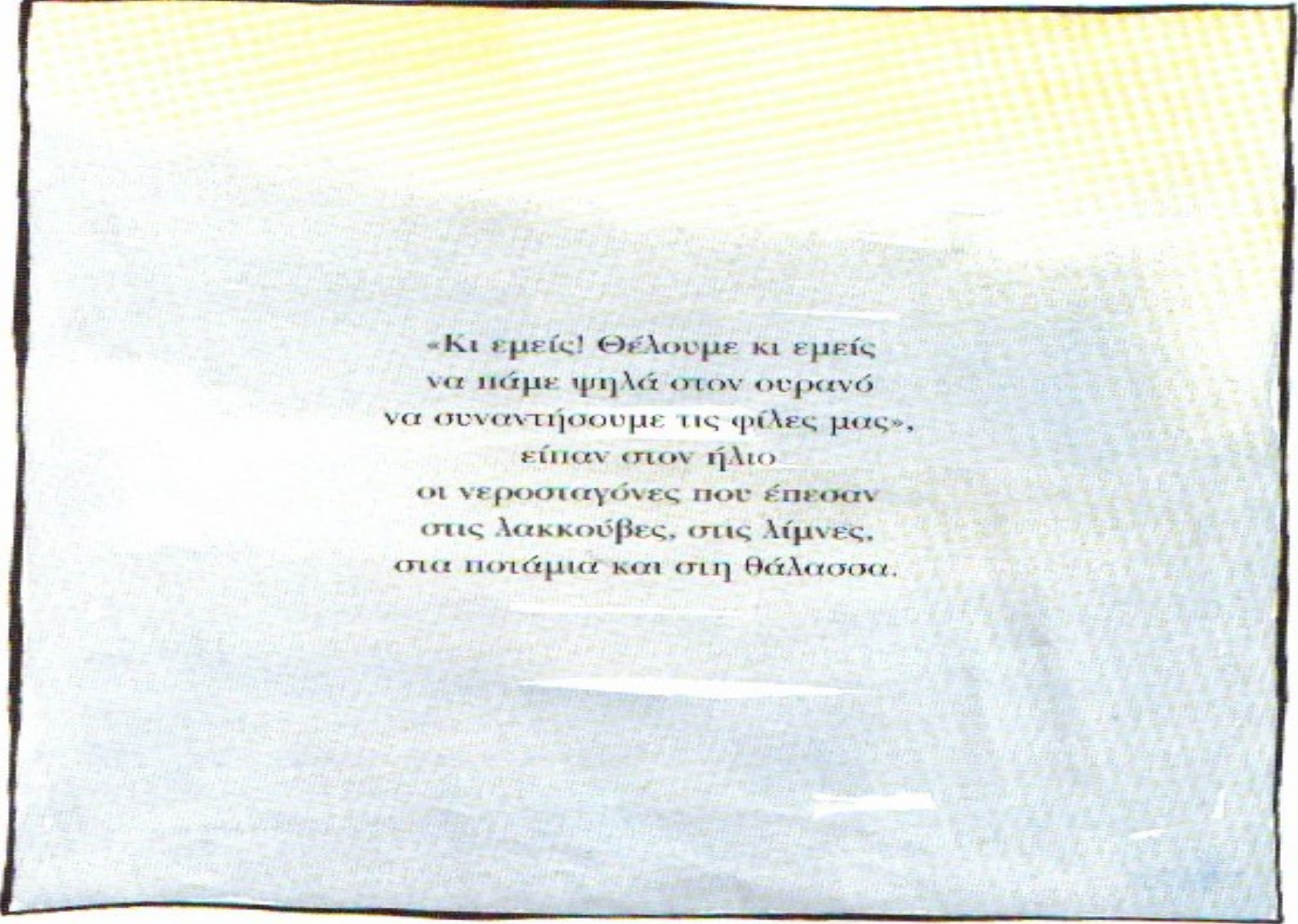

Ο ήλιος,
που αγαπάει τα ταξίδια
και τα όνειρα,
μάντεψε την επιθυμία τους
και θέλησε να τις βοηθήσει.
Ζέστανε λοιπόν τον αέρα γύρω τους
και ψιθύρισε με τρυφερή φωνή:
«Νερό στον αέρα, νερό στον αέρα».
Και τότε οι σταγόνες του νερού
έγιναν ελαφρές, τόσο ελαφρές,
που ανάλαφρες σαν πούπουλο
χάθηκαν στον ουρανό.

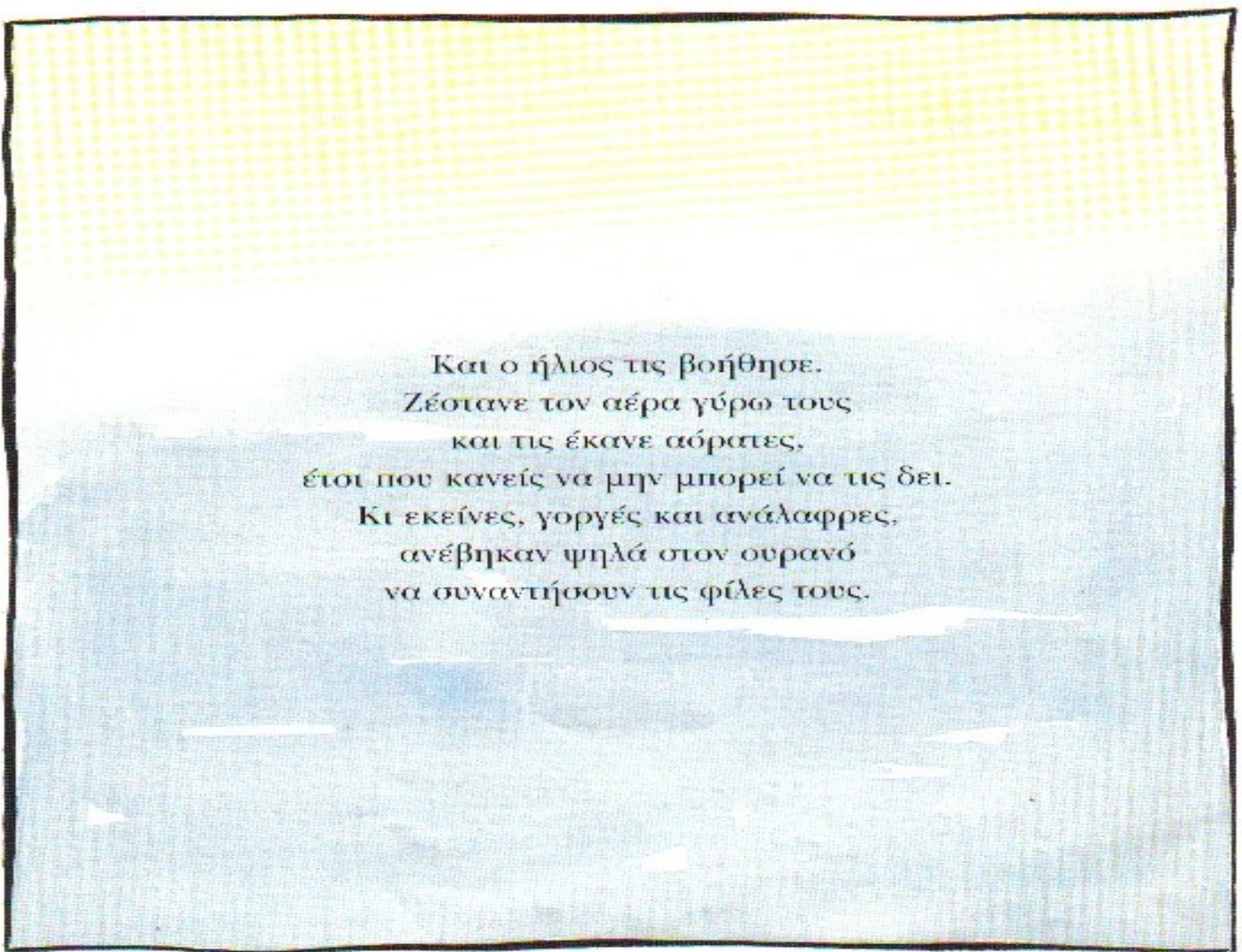

Ο ήλιος,
που αγαπάει τα ταξίδια
και τα όνειρα,
μάντεψε την επιθυμία τους
και θέλησε να τις βοηθήσει.
Ζέστανε λοιπόν τον αέρα γύρω τους
και ψιθύρισε με τρυφερή φωνή:
«Νερό στον αέρα, νερό στον αέρα».
Και τότε οι σταγόνες του νερού
έγιναν ελαφρές, τόσο ελαφρές,
που ανάλαφρες σαν πούπουλο
χάθηκαν στον ουρανό.

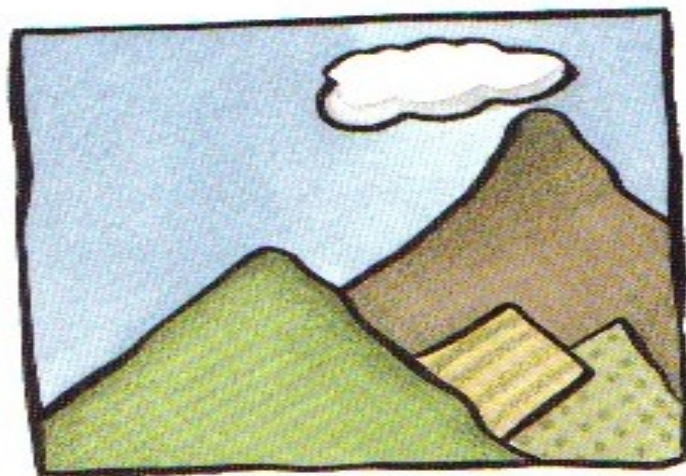

«Κι εμείς! Θέλουμε κι εμείς
να πάμε ψηλά στον ουρανό
να συναντήσουμε τις φίλες μας»,
είπαν στον ήλιο
οι νεροσταγόνες που έπεσαν
στις λακκούβες, στις λίμνες,
στα ποιάμια και στη θάλασσα.

Και ο ήλιος τις βοήθησε.
Ζέστανε τον αέρα γύρω τους
και τις έκανε αόρατες,
έτσι που κανείς να μην μπορεί να τις δει.
Κι εκείνες, γοργές και ανάλαφρες,
ανέβηκαν ψηλά στον ουρανό
να συναντήσουν τις φίλες τους.

Έτσι,
το μικρό πουπουλένιο σύννεφο
ξαναγεννήθηκε!

Χέρι χέρι,
μια παρέα κεφάτες νεροσταγόνες
χτίσανε το σπίτι τους.

Το μικρό πουπουλένιο σύννεφο
ηουχία δεν είχε γύριζε, τριγύριζε...
Στο φως του ήλιου έλαμπε
σαν φρεσκολουσμένο προβατάκι,

χανόταν σαν λαγός στο φως του φεγγαριού
και στο πρώτο φύσημα του ανέμου
χόρευε σαν πεταλουδίτσα.

Μήπως μαντεύετε τι έγινε μετά;

